

Блимберъ, който живѣеше съвсѣмъ близо до госпожа Пейпчинъ. По тоя начинъ Полъ, макаръ за въ бждеще да живѣе у доктора, нѣма да бжде отдалеченъ изведнажъ отъ сестра си, тъй като послѣдната, а съ нея и госпожица Викамъ, ще останатъ да живѣятъ при старата госпожа.

Нѣколко дена слѣдъ това Полъ стоеше прѣдъ прага на докторовата кѣща съ тупяще сърдце и държащъ съ дѣсната си рѣчица ржката на татка си. Съ другата той яко държеше сестра си Флоренца. Колко топло и крѣпко чувствуваше той стискането на едната и колко малко нѣжна и студена бѣ другата!

Въведоха го веднага при доктора, който обѣща да направи отъ Пола ловѣкъ човѣкъ.

„Слушашъ ли какво казва господинътъ, Полъ?“ високо произнесе господинъ Домбей, като видѣ, че Полъ посрѣщна докторовитѣ думи мълчаливо.

„Да те направимъ ли човѣкъ?“ повтори докторътъ.

„Азъ повече бихъ желалъ да си остана дѣте“, отвърна Полъ.

„Ай, ай“, промърмори докторътъ. „Защо пъкъ тъй?“

Малкиятъ, когото туриха на трапезата, гледаше съ единъ особенъ погледъ на задържано възбуждение въ чертитѣ на чуждия човѣкъ и се удари мѣжки по колѣното, като че съ туй искаше да задържи и потуши сълзитѣ, които зеха да нахлуватъ въ очитѣ му. Едно-врѣменно съ туй, той взе да пипа съ другата рѣчка наоколо, и тъй по-нататѣкъ и по-нататѣкъ — до като я увисна на шията на Флоренца. „Ето за туй!“ Това бѣ, което той открито искаше да каже и болѣзнено-напрѣгнатиятъ прѣко устременъ погледъ изчезна внезапно, стиснатитѣ му до тогава устнички се разтвориха широко и сълзи като порой рухнаха по бузичкитѣ му.

Когато господинъ Домбей и Флоренца си бѣха отишли, докторъ Блимберъ прѣдаде малкия Полъ на своята дъщеря Корнелия, като ѝ каза: „За сега Домбей остава подъ твоето особно покровителство. Старай се да напрѣднес, Корнелия, старай се да напрѣдне!“

Госпожица Блимберъ запита веднага Пола, какво е училъ до сега, и се разсърди страшно

но много, като узна, че той нищо не разбира отъ латинската граматика.

Самъ Полъ се почувствува принуденъ да се извини нѣкакъ, та обясни свѣнливо:

„Азъ до сега не бѣхъ много здравъ. Азъ всѣкога съмъ билъ слабушаво дѣте. Та и не можахъ никаква латинска граматика да уча, щомъ като всѣки день трѣбваше да бжда заедно съ стария Клубъ на чистъ въздухъ. Много любезно ще бжде отъ ваша страна, ако заржчатъ да обадятъ на стария Клубъ да ме навѣсти нѣкой пжтъ.“

„Какво ужасно обикновено име!“ извика госпожа д-ръ Блимберъ, която въ тая минута влѣзе при тѣхъ. „Некласично¹⁾ въ най-висока степенъ! Кое е това чудовище, дѣте?“

„Какво чудовище?“ запита Полъ.

„Клубъ!“ отвърна г-жа д-ръ Блимберъ съ видимо отвращение.

„Той е толкова чудовище, колкото сте и вие!“ отвърна Полъ.

„Какво!“ изкрѣщя докторътъ съ умолително-заплашващъ гласъ. „Какъ — какъ — какъ? Какво ще каже туй? Какво означава туй?“

Полъ се изплаши смъртно; ала пакъ се застъпи, макаръ да трепереше съ цѣлото си тѣло, за отсъстващия Клубъ.

„Той е много милъ старецъ“, изговори Полъ съ заекване. „И бихъ желалъ да го посетите да ме посѣщава по нѣкой пжтъ, защото азъ го познавамъ много добръ и той ме познава!“

„Ахъ, извика докторътъ, махайки глава. „Лоши прѣдначинания! Ала съ надлежно умѣрено обучение много ще се достигне!“

И наистина, много се достигна, даже повече, за „Домбейчето“, както наричаха Пола въ школото на доктора, защото скоро всичкитѣ му другарчета го обикнаха. Ала ахъ! науката, която госпожица Корнелия му даваше, правѣше неговата бѣдна малка главица болна и замаяна до тамъ, че той, бѣдниятъ, прѣзъ цѣлата седмица блѣнуваше за сжботната вечеръ.

Ахъ, тия сжботни вечери! Щастливи сжботни вечери, когато Флоренца идваше почти

¹⁾ Некласично, сирѣчь не нѣкое учено, латинско име. Сѣкашъ малкиятъ Полъ е виновенъ за това...